

Смътно на жерка и сварено сусамово сѣме сложи той въ дебелъ платникъ и начна да го натиска съ единъ тежъкъ камакъ; по малко се стичаше маслото въ подложената съдина, и прѣкаше на около сила, неприятна мириза. По тая мириза не докачаше прѣстоупицитъ; тѣ си и навикнахъ отъ дѣца и считатъ сусамовото масло за твърдъ сладка примѣса за бѣле.

Марийка, като си свърши възъ работата, върна се въ фанзата, и си влѣзе въ стана, на който продължи да тѣче платното си. Въ фанзата даруваше глъдна тишина, само малко нарушавана отъ марийкини стъгъ.

Въ работнието си, прекаралъ деня неосѣтно, и времето се мръзна. Майката нацугна завчасъ шева си и взе да приготви вечеря. Свари въ медно котле малко профъ, напсина го въ една прѣтена съдина, ложе го съ вода — и сложи вечерята на низкии бѣстачъ (софра), поставенъ на лавицата.

Марийка помогна на майка си и съ особенно старание разождѣла малки прѣстени панчици, тънко нарѣзаше късчета свинско месо и сушена риба, нарѣди на бѣстача прѣдначенитѣ за просото малки, прѣстени панчици, и тури предъ всѣкого по двѣ тънички клечки, които служатъ на корейцитѣ за ножчета, видачки и тѣжичи. За прикуска съ пролината каша, изгледаше се на бѣстача панчица съ люта, силна водича отъ пеперени чушки. За питие имаше сложено едно гърленце съ любимата на корейцитѣ ракия, стоплена и подсладена съ медъ.

— Цунунъ, вечерята е готова! каза майката, като носеше да сложи на бѣстача и кандилчето съ лой.

Стареца извагха прибора работата си, и съ важностъ се доближи до бѣстача. За да испъни завѣщаният о праточитѣ си обичай, той напълни една малка чашка, на голѣмина колкото напръстникъ, съ ракия и я плесна на земета, като промърморил: Това за тебе Путь-Ним! *) съ същитѣ думи хвърлил той на земета и малко отъ бѣстѣто.

Подиръ това вѣсичката чедъдъ сѣдна на лавицата и начна да вечеря. Напсина си всѣкий въ панчицата отъ пролиницата, навдигнаха се тѣни панчици къмъ устата, и заграха оригинално около тѣхъ клечкиятъ; твърдъ на рѣдко задвижвахъ вечерюицитъ и късчета отъ свинското месо и рибата, все съ помощта на клечкиятъ си, и сеитъ-тогичъ си сръбвахъ по чашичка отъ сладката ракия.

II.

Вечерята бѣше се свършила, когато се похозна силно на портата на Цунуновата фанза. Стареца хладнокръвно стана отъ лавицата и излѣзе на двора; отиде полегка при портата, хвана ключалката и попита:

— Кой е той?

— Свой, познаници, отвори старче! чухъ се гласове съ смѣхъ и се заудри по силно портата.

Стареца дръгна ключалката. Въмъкнахъ се въ двора двоица солдати отъ линейни полкъ, който бѣше расположенъ единъ часъ раздалеч отъ фанзата, въмъкнахъ се съ тропалъ, съ шумъ, като да влизахъ въ своя си

къща. Едного отъ тѣхъ Цунунъ познаваше добръ и неведнажъ го е гощавалъ въ фанзата си, другий видъ сега първий пътъ.

— Ний, старче, мислехме, че ти вече не ще ни отворишь, продума познатий на стареца солдатинъ, високъ, здравъ момъкъ, съ избавко си хищническо, отворително лице.

— Ако да не бѣше отворилъ, щѣхме да искъртимъ портата съ рѣзатъ наедно; какво трѣба да въртишь на такива кучета, избобрѣ сърдито другий грапавъ (синичавъ) дебелъ солдатинъ, като влязаше въ фанзата и изгледаше безочливо олапената, растреперана Марийка.

Стареца не чу това заплашаване, и драговолино и съ гостеприемство покани гоститѣ да сѣднатъ на одъра. Солдатитѣ сѣднахъ, но синичавици не престана да огледа Марийка, която, както се виждаше, бѣше причината на това късно посѣщение.

Цунунъ залали луличката си, подаде я на новий гостенинъ *) и продума:

— Бяди ни милъ и драгъ гостенинъ! „Драгий гостенинъ“ грубо отблъсна отъ себе си прострѣната ръка старцова и дръзко извика:

— Не дѣй ли гощава съ дула отъ погански уста, а дай ми по скоро ракия!

Цунунъ съ гордо лице се дръгна отъ дръзкий гостенинъ и подаде лулата на познаника си; той дръгна отъ нея нѣколко пѣти и я подаде пакъ на стареца.

— Жено, дай на гостѣтъ ракия и дѣнье, каза Цунунъ на бабичката си, и важно си сѣдна на одъра, като се окръжаваше съ обличитъ на душакъ отъ тютюня и упрѣно и непрекъснато се взираше въ невзавий и дръзкий гостенинъ.

Цѣли дванадесетъ години е прекаралъ той въ рускиятъ предѣли, и днесъ пръвъ пътъ забѣлжи такова непопачане къмъ обичая и гостеприемството на домоладника. Колкото по вторачено изгледаше стареца непознатий, толкова повече недобрѣне възбуждаше той въ него. Особенно не се понарави на Цунуна цинический, нахаленъ погледъ, съ който не прѣставаше гостенина да изгледа Марийка, която бѣше се потаила въ единъ жгълъ на фанзата. Въ срѣцето на стареца се подигаше противъ непознатий солдатинъ враждебно чувство; нѣколко пѣти искаше той да напоми на немилитъ гостенинъ да зачита стѣбхата на домоладника, но всѣкий пътъ го отблъсваше отъ тая стѣпка чувството на гостеприемството, толкова свойственно на корейцитѣ: съ забелѣжката си, страхуваше се той да не докачи гостенина, лице — въ очитъ на корейцитѣ свещенно и неприкосовено.

Марийка, забравена въ жгъла, огледаше гостѣтъ съ нескритъ страхъ: циническиятъ очи на синичавици солдатинъ и горахъ и възбуждаха къмъ него пълно отвръщение. Тя осѣщаше, че той се любуваше въ нейната полугола снага и грѣкъ, и дѣвоцката, които до сега не се срамуваше въ народнитѣ си домашни дръхци, старяше се да се укрѣпи отъ безсрамнитѣ очи; завчасъ я доирамъ подъ той безочливъ погледъ; и се дълбоко нажали, че възбудѣ въ гостенина таково грубо, дебелачко внимание. Марийка осѣщаше, че гостѣтъ въртитъ за нея: тѣхнитѣ двумисленни *) по бѣсейски обичай, домоладниката предъ лицето ѣмидна гостенина си, въ аналъ на почитъ, сега не само му прѣдлага друга гостѣба.

мигания и кивания съ глава възбуждахъ въ нея непреодолимо отвръщение. Дѣйствително, гостѣтъ е разговоряхъ за Марийка, като не прѣставаша да я изгледаватъ.

— Какво, Рубаненко, имамъ ли право? продума високий солдатинъ на ухото на другаря си.

— Хубаво момиче, струва си, намърмори Рубаненко, като си наливаше ракия и не си слушаеше очитъ отъ Марийка.

— Видишь ли, а ти ми казваше, че азъ все съмъ лгавъ, че у кученкии ошцѣръ осѣвнѣтъ крастави пѣста друго не могло и да има.

— Да, Левченко, азъ тѣй ти казвахъ, а сега ти казвамъ, че такава хубавица въ живота си виждамъ първий пътъ. . . . Колко ежъ пѣкъ естодни и дръхитѣ имъ: гледа се почти вѣсичката и снага — человетъ токо да си не спуща очитѣ. . . . Видишь ли хубавелче! . . . Само да не бѣше тѣй срамежлива и да не бѣгаше отъ насъ. . . .

— А ти я поинтай. . . . Рубаненко се искашли и, като се обърна къмъ Марийка, продума и съ подмигиващъ гласъ:

— Марийке, ти защо се криешъ! Не дѣй бѣга и не се бой отъ насъ — ний сме добри хора. . . . Приближи се при насъ, драгичка душице, за да си сръбнешъ и ти една чашечка. . . .

Марийка подкочичи, като да бѣше я охаляла змия, и горделиво изгледа безсрамний гостенинъ. Цунунъ се сѣгна и продума съ важностъ: въ неговий гласъ се чу едва забелѣжката, трепещача нощца:

— Пийте си ракията, а момичето не закачайте — то не ви прѣчи.

И стареца пакъ съ важностъ взе да си пуши луличката, като изгледаше враждебно Рубаненка.

Послѣдний никакъ не се засрами отъ забелѣжката, която му се направи, и продължи да говори на дѣвцата съ първий тонъ:

— Стига си се срамувала, любезна хубавице, излѣзъ тамъ отъ рога, и прѣстѣни да ти се порадваме. . . . Ако се криешъ — не ще си намършишъ никога любовникъ, а пѣкъ азъ зная единъ много добръ момъкъ.

Стареца пакъ се застъпи за Марийка:

— Като ни потребѣ зеть — сами ще си намъримъ: вий не ще ни дотрѣбате за сватове. . . .

— А ти събери ума на другаря си, обърна се той сетѣвъ къмъ Левченка, нека си знае язка и да зачита фанзата ми. . . . Азъ го посрѣщнахъ като добръ гостенинъ — мисляхъ си: той не ще ми се отплати съ зло. Рубаненко, упоенъ отъ ракията, не се укроти никакъ.

Ти, старче, не дѣй се мѣси въ нашиѣ работи, изрева той злобно, на мене е понарави дѣщеря ти — азъ се разговорямъ съ нея. . . . Заради нея дойдохъ и на тебе на госте. . . . Ако не престанешъ да се обаждашь — ще те хвана за бѣлий ти перченъ и, като куче, ще те измъкна на възъ отъ фанзата ти.

Ядосаний старецъ стана отъ одъра, и съ горделиво презрѣние изгледа пшаний Рубаненка.

— Ти си билъ лошава человетъ, каза му стареца съ растрепанъ гласъ, като ми отговаряшь тѣй. Ако не ми бѣше ти гостенинъ, щѣхъ да постѣпя съ тебе тѣй, както се заканвашъ ти на мене. . . . Излѣзъ отъ

*) Корейцитѣ иматъ повнате за върховното сладство — Бога, Когато ги наричатъ Путь-Нимъ. Нийкой кореецъ не сѣда да вѣдъ дору не извърши възлиянето на божеството си.

*) По бѣсейски обичай, домоладниката предъ лицето ѣмидна гостенина си, въ аналъ на почитъ, сега не само му прѣдлага друга гостѣба.